

[Kim Behnke]

Der blev så nævnt Dansk Arbejdsgiverfor- enings udtalelser i Jyllands-Posten, men de blev også imødegået dagen efter, fordi de byg- gede på, at en eller anden tilfældig journaliste- lev på Jyllands-Posten syntes, at hun skulle lave en god historie.

I øvrigt viser det sig og særligt i den debat, der har været om dette forslag, at organisatio- nerne efterhånden har vænnet sig til, at det ikke er Folketinget, der lovgiver, men i stedet or- ganisationerne, der har vetoet til alting. Ærlig talt, Folketinget skal kunne vedtage hvad som helst, uanset om Dansk Arbejdsgiverforening og hr. Max Bæhring stiller op og i fælles flok råber nej. Et parlament skal fuldstændig uaf- hængigt kunne vedtage de love, der er nødven- dige. Selvfølgelig må det være sådan, og i den- ne sag har organisationerne allerede på pinlig vis afsløret sig selv som dem, der ikke respek- terer parlamentet, men tror, at de kan sætte sig over Folketinget.

Når det så bliver påstået, at dette vil medfø- re flere dødsfald, vidner det om, hvor lidt jord- forbindelse Socialdemokratiets ordfører har. Sådan som vores arbejdsulykkesforsikring i dag er skruet sammen, vil det være en særdeles dårlig forretning for den virksomhed, der væl- ger en sådan fremgangsmåde, og ærlig talt ved en virksomhed, der først én gang har været på forsiden af et formiddagsblad med beskrivelse af dødsfald på virksomheden, at det ikke kan betale sig, og derfor lader virksomhederne selvfølgelig være med nogen sinde at bringe sig i den situation.

Men det reelle indhold i forslaget er, at hvis man ude på virksomhederne efter vores lovgiv- nings firkantede bestemmelser identificerer et problem, kan medarbejdere og ledelse i fælles- skab indgå en aftale om, at man ønsker en dis- pensation, og så er det igen virkelighedsfjernt at påstå, at disse arme mennesker, der har et arbejde, vil skrive under på hvad som helst for ikke at risikere arbejdsløshed. Det er ikke hvid slavehandel, og der er ikke længere middelal- derlige forhold på danske arbejdspladser. Det er en helt urimelig påstand over for danske ar- bejdsledere, at det skulle være tilfældet.

Skulle det være sådan, at medarbejderne ikke bryder sig om at indgå en aftale, bliver den ikke til noget. Skulle Dansk Arbejdsgiverfor- enings repræsentant have ret i, at ingen virk- somheder ønsker det, bliver det ikke til noget,

men hvis – med understregning af ordet hvis – der skulle være en enkelt virksomhed, to eller måske flere, der har identificeret et problem og ønsker at få en fleksibel aftale, indgår man den lokalt, og netop for at man ikke skulle have tilstande med den rene hvide slavehandel, som jeg kan forstå Socialdemokratiet frygter, inden man får dispensation, skal man altså sende af- talen ind til godkendelse i Arbejdsministeriet. Der er både rem og seler i dette forslag.

Det, forslaget går ud på, er faktisk, at vi be- gynder at tænke os om her i landet og erken- der, at selv om vi har vedtaget i hundredvis af love hvert eneste år, har det altså alligevel be- tydet hundredtusinder af arbejdsløse. Derfor er der brug for, at vi begynder at eksperimente- re lidt, at vi med dette forslag giver mulighed for, at man kan dispensere fra nogle af de fir- kantede lovregler, og i Fremskridtspartiet sy- nes vi – men vi er selvfølgelig også progressive – at det er en god idé at prøve at se tingene på en ny måde. Jeg kan forstå, at man i det mid- delalderlige, dybt konservative, reaktionære Socialdemokrati ikke kan se nyt på noget som helst. Det er bare ærgerligt for Socialdemokra- tiet, men det er endnu mere synd for de over 300.000 mennesker, som bl.a. af den grund ikke kan få et arbejde.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det var en ordentlig smøre, vi her fik om So- cialdemokratiet, og jeg tror, at hr. Kim Behnke ligefrem har øvet sig i at kunne komme af med hele den lektie, men jeg vil bare lige understre- ge over for hr. Kim Behnke, at om det er hr. Kim Behnke eller mig, der kender mest til en arbejdsplads, har arbejdet mest med sikker- hedsproblemer på arbejdspladsen og har været mest progressiv, kunne vi lade komme an på en prøve ved at kigge på, hvordan vi har be- skæftiget os med disse ting i vores tidligere liv. Jeg har i hvert fald gennem 18-19 år været di- rekte involveret og ved i hvert fald helt kon- tant, at man ikke får en god arbejdsplads ved at lave sådanne dårlige miljøregler og dårlige hviletidsbestemmelser, som der her er lagt op til. Det får man ved at gå den anden vej, nem- lig ved at sætte fokus på tingene og derved få løst nogle af alle de uhyrligheder, der kan op- stå, når man ikke har en ordentlig organisation og en ordentlig organisering af det, der skal sikre arbejdstagernes rimelige vilkår.